

Vægt, at det gøs i vistnok adskilligt flere end undertegnede. Omvendt tør man maaske gaa ud fra, at Venstre ikke i al Almindelighed vil lægge Vægt paa Blokdannelse overfor dette Forslag, Blokdannelse med dennes utvivlsomme Mangler fra en selvstændig Tænkningssynspunkt. Eller skal jeg forstaa det, som om Venstre i Modsætning til det konservative Folkeparti ikke har stillet sine Medlemmer frit? Er det Mening, at man fra den Side skal acceptere, om jeg saa maa sige, det ærede Medlem Hr. Rytter en bloc? Det haaber jeg ikke; jeg vil nødig begynde med at være pessimistisk.

Naar jeg nu gaar ind paa de forskellige Stridspunkter — alt, hvorom der i det væsentlige er Enighed, og alt mindre væsentligt maa jeg lade ligge af Hensyn til Tiden —, saa maa jeg gøre de ærede foregaaende Talere en Undskyldning, fordi jeg ikke hele Tiden kan komme ind paa de enkelte Ordføreres enkelte Argumenter, men maa nøjes med mere almindelige Oversigter, mere almindelige Udtalelser; Tiden og Stoffet kræver jo en Begrænsning. Det er desuden en første Behandling.

Det første Stridsspørgsmaal af virkelig Betydning vedrører det saakaldte Tilregnelighedsproblem, altsaa §§ 17—18, særlig § 17. Som det allerede ofte er anført, er Kommissionen paa dette Punkt delt i 3 Mindretal, alle 3 opererer med Betegnelsen sindssyge, aandssvage og abnorme, som maa stilles i Klasse dermed. Medens nu et Mindretal paa 3 Medlemmer kun vil lade de sindssyge slippe for Straf, naar de paa Grund af deres Sindssygdom ikke kan anses for egnede til Paavirkning gennem Straf, og et andet Mindretal paa 1 Medlem, det, hvortil det ærede Medlem Hr. Pürschel sluttede sig, vil betinge Straffriheden af, at de sindssyge paa Grund af Sindssygdommen er utilregnelige, saa nøjes Lovforslagets § 17 med at erklære Sindssygdom som saadan for en Straffrihedsgrund. Naar man ikke har fulgt Straffmodtagelighedssynspunktet, er det, som det stærkt er blevet fremhævet, særlig af Professor Wimmer i et Foredrag i Kriminalistforeningen forrige Aar, paa Grund af de psykopatologiske Forhold hos den sindssyge Lovovertræder, der gør det umuligt at drage Grænsen mellem strafegnede og strafuegnede sindssyge. Jeg maa her gøre opmærksom paa, at endogsaa med Hensyn til Psykopaterne har Forslaget i § 18 fraveget Straffmodtagelighedssynspunktet for Undladelse af at anvende Straf og i Stedet derfor foreslaaet som det afgørende, at Anvendelsen ikke skønnes

formaalstjenlig, hvad ærede Medlemmer, særlig ogsaa det ærede Medlem Hr. Heilesen, bedes lægge Mærke til. Den afgørende Betragtning her er den, at man ikke for at faa den reelle Afgørelse af Strafspørgsmaalet lagt i Dommerens Haand skal benytte det gamle, men meget stærkt omtvistede og i sig selv ganske usikre Begreb Utilregnelighed. Jeg har altsaa villet søge at undgaa at operere med dette Begreb, undgaa at tage Standpunkt til det gennem Masser af Aar uopslidelige Diskussionsemne mellem Læger og Jurister, det saakaldte Tilregnelighedsspørgsmaal. I Modsætning til disse halve, disse uklare Standpunkter har Lovforslaget kort og godt i Tilslutning til den moderne Lægevidenskab erklæret, at sindssyges Handlinger ikke skal straffes. Efter dette Synspunkt, som ogsaa kaldes det biologiske Synspunkt, bliver det rent lægevidenskabelige Begreb: Sindssyge det afgørende. Selv om dette Begreb naturligvis i Tidens Løb kan undergaa Ændringer, og selv om der kan være Enighed mellem de enkelte Læger med Hensyn til Definitionen i det enkelte Tilfælde, synes jeg dog, alle maa indrømme, at her lægges der Vægt paa noget, man virkelig kan have Chancer for at vide Besked om. Men dette gælder ikke Kriterierne Straffmodtagelighed og Tilregnelighed, for om dem ved man ikke noget virkeligt. Det er fra forskellige Sider fremhævet — ogsaa fra det ærede Medlem Hr. Rytter —, at man i intet andet Land, maaske med Undtagelse af Japan, er gaaet saa vidt i Indrømmelser til Lægerne. Det er, saa vidt jeg ved, ikke rigtigt. Paa Kriminalistforeningens Møde forrige Aar oplyste Professor Torp, at den svenske Straffelovskommission, som paa en enkelt Undtagelse nær bestaar af Praktikere, enstemmigt har vedtaget et Forslag, som netop lægger dette biologiske Synspunkt til Grund. Forslaget lyder paa, at en Gerning, som begaas af sindssyge eller sindssløve aandssvage, ikke skal straffes. Endvidere oplyser et Medlem af den svenske Proceskommission, Hofretsraad Gustaf Ohlin, i en Artikel i Svensk Juristidning 1924, at den biologiske Metode foruden i den japanske Lovgivning er anvendt i den nederlandske og den spanske Straffelov ligesom ogsaa i den svejtsiske, saa helt ny i Europa synes denne Metode altsaa ikke at være — det ærede Medlem Hr. Rytter har i sine Studier af Østasiens Strafferet overset flere nærliggende Lande.

Naar Lovforslaget har sluttet sig til dette Princip, er det naturligvis ud fra følgende Betragtning: Hvorledes man end